

CĂDEREA LUI ADAM ȘI CĂDEREA NOASTRĂ

- *Duminica izgonirii lui Adam din Rai* -

La începutul acestei perioade de pregătire duhovnicească, Sfânta Biserică vrea să ne aducă aminte de căderea protopărinților, cu scopul de a ne aminti că ne aflăm într-un loc de exil și să ne smerim, dar mai ales să trecem cu gândul de la căderea primilor noștri părinți la propria noastră cădere și cu râvnă să ne sculăm din nepăsare pentru a redobândi ceea ce am pierdut. De aceea duminica de astăzi, numită „Duminica Iertării” sau din punct de vedere liturgic: „Duminica izgonirii lui Adam din Rai”, este cea de care depinde înțelesul întregii perioade care urmează. Această denumire totalizează, întreaga pregătire pentru Post. Omul a fost creat pentru Rai, pentru cunoașterea lui Dumnezeu și pentru comuniunea harică cu El. Păcatul strămoșesc l-a lipsit pe om de acea viață binecuvântată, iar existența lui pe pământ s-a transformat într-un exil. Hristos, Mântuitorul lumii, deschide ușa raiului celui ce-L urmează, iar Biserica, prin dezvăluirea frumuseții împărăției lui Dumnezeu prin viața noastră, un pelerinaj către patria noastră cerească. Astfel, la începutul Postului suntem ca și Adam, care a fost scos din rai pentru mâncare. Căci Adam, șezând în preajma lui, plângea tânguindu-se, și cu glas de umilință zicea: „*Vai mie, ce am pățit eu ticălosul! O poruncă am călcat a Stăpânului meu, și de tot binele m-am lipsit. Raiule preasfinte, care ai fost sădit pentru mine și prin Eva ai*

fost încuiat, roagă pe Cel ce te-a făcut pe tine și pe mine m-a zidit, ca să mă satur de florile tale”. Pentru aceasta și Mântuitorul către dânsul a zis: „*Zidirea Mea nu vreau să piară, ci vreau să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină. Că pe cel ce vine la Mine nu-l voi goni afară*”. Postul este eliberarea de sub robia noastră față de păcat, din temnița „acestei lumi”. Iar Sfânta Evanghelie ne arată condițiile acestei eliberări. Prima condiție este **postirea** - refuzul de a accepta dorințele și îndemnurile firii noastre decăzute, ca fiind normale, efortul de a ne descătușa din stăpânirea cărnii asupra duhului. Pentru a fi eficient, postul nostru nu trebuie să fie de formă, nu trebuie să ne mândrim cu el. Nu trebuie „*să ne arătăm oamenilor că postim, ci Tatălui nostru Care este în ascuns*”. Cea de-a doua condiție este **iertarea** - „*că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc*”. Biruința păcatului, principalul semn al stăpânirii sale asupra lumii, este dispersarea, izolarea, ura. Prima încercare de a sparge fortăreața păcatului este iertarea: reîntoarcerea la unitate, la solidaritate, la iubire. A ierta este a pune între → →

mine și „vrăjmașul” meu iertarea lui Dumnezeu Însuși. A ierta este depășirea „punctului mort” în relațiile umane și raportarea lor la Hristos. Iertarea este „ușa” împărăției cerești deschise către această lume păcătoasă și decăzută. Dacă Adam a căzut prin neascultare din pricina mâncării, să nu se petreacă cu noi aceeași ispită, ca prin mâncare să călcăm porunca postului, repetând astfel păcatul său, căci Dumnezeu nu respinge pe nimeni din cei ce vin la El.

Biserica ne invită să intrăm pe calea cea strâmtă, dar atât de frumoasă și înaltă, a înfrânării chiar de la lucrurile pământești îngăduite, spre a dobândi mai deplin pe Hristos și harul Său. Suntem la începutul Postului Mare. În lumea noastră de astăzi, postul nu mai prea are trecere. Este la modă, sub formă de tratament, un anumit fel de „post” din motive de păstrare a sănătății. Orientat însă numai spre un scop trupesc, acest fel de „post” nu are nimic de-a face cu postul creștin, ci devine o „alimentație naturistă”. Din nefericire, chiar foarte mulți dintre cei care se consideră „credincioși” nesocotesc cu totul posturile sau le reduc la cât mai puțin cu putință. Însă Mântuitorul nostru Iisus Hristos, rânduieste postul printre „*faptele dreptății*” (Matei 6, 1), alături de milostenie și de rugăciune. Domnul Însuși Și-a inaugurat misiunea printr-un post de 40 de zile (Matei 4, 2) și a afirmat puterea pe care o mijlocește postul în lupta împotriva diavolului: „*Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post*” (Marcu 9, 29). Sfântul apostol Pavel, care amintește posturile printre mijloacele sale de a-L sluji pe Hristos (2 Corinteni 6, 5) și care mărturisește că a petrecut în „*posturi de multe ori*” (2 Corinteni 11, 27), arată și de ce îi este necesar postul, când zice: „*Îmi chinuiesc trupul și îl supun robiei, ca nu cumva, altora propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic*” (1 Corinteni 9, 27). Tot Sfântul Pavel învață: „*Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, ca pe închinarea voastră cea duhovnicească*” (Romani 12, 1). Iar în alt loc, spune: „*Să umblăm cuviincios, ca ziua; nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă*” (Romani 13, 13-14). Cel care postește post adevărat, nu simte foamea și nu i se pare deloc grea perioada postului. Sfântul Marcu Ascetul spune: „*Celui ce flămânzește pentru Hristos, harul i se face hrană, celui ce însetează, băutura prea dulce, celui ce tremură de frig, haină, celui ostenit, odihnă, celui ce se roagă, deplină încredințare, celui ce plânge, mângâiere*”. Este un semn bun când postul, chiar cel mai aspru, începe să ți se pară ușor, când trupul se mulțumește cu hrană puțină, când întreaga ta ființă este copleșită de bucuria întâlnirii cu Mirele ceresc, Iisus Hristos. Nu ne mai putem plânge de foame, de sete sau de osteneală, când Hristos Însuși ni se face hrană și băutura și odihnă.

POSTUL, ARMĂ DUHOVNICEASCĂ

„Venit-a postul, maica curăției, osânditoarea păcatului și vestitoarea pocăinței, petrecerea îngerilor și mărturisirea oamenilor” (Stihoavnă). Trei fapte bune ne învață Sfânta Evanghelie de astăzi: iertarea, postirea și milostenia. Ura și nemilostivirea opresc roada postului. În zadar ne închidem gura de la desfătarea bucatelor, dacă nu întindem mâna spre ajutorarea săracilor. Acum putem intra pe calea cea strâmtă, dar înaltă și frumoasă a înfrânării, prin care putem dobândi harul lui Dumnezeu. Acum putem să păzim cu evlavie și silință cele poruncite ca să se înalțe postul ca o tămâie bine-primită la Dumnezeu. Pentru lumea de azi, materialistă și înrobită plăcerilor trupești, postul nu mai are trecere, de aceea Mântuitorul rânduiește postul printre „faptele dreptății” (Matei 6, 1). Mântuitorul, ca un nou Moise, Și-a început misiunea printr-un post de patruzeci de zile (Matei 4, 2). Sfântul Apostol Pavel mărturisește: „Îmi chinuiesc trupul și îl supun robiei ca nu cumva altora propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic”. La postire, omul să nu se laude, căci Dumnezeu vede și cele mai ascunse, El este „Tatăl ce vede într-ascuns și-ți va răsplăti ție”. Astfel, „întregul timp Bisericii”, până la venirea Domnului, adevărații creștini suspină după dorul Mirelui și astfel postului i se poate da o semnificație a Învierii. Spune Sfântul Marcu Ascetul: „Cel ce flămânzește pentru Hristos, harul i se face hrană, celui ce însetează, hrană prea dulce, celui ce tremură de frig, haină, celui ostenit, odihnă, celui ce se roagă, deplină încredințare, celui ce plânge, mângâiere”. Falșii postitori duc cu greu „zăduful zilei” și numără cu nerăbdare zilele ce au mai rămas. Milostenia și iertarea vin acum să îmbrățișeze postul. Dacă izgonim ura, izgonim de fapt urgia lui Dumnezeu ce va fi asupra noastră. Iertarea ne pregătește pentru postul cel adevărat, iar milostenia îl desăvârșește. Cel ce își adună comori în cer culege rodul cel nesticăcios: slava nesticăcioasă, bucuria lipsită de invidie, împărăția cea veșnică. Trebuie să ne gândim la cele cerești în locul celor pământești, căci trebuie să ne facem oameni cerești, pe pământ, cu oamenii, iar în cer, cu Dumnezeu. Umplând mâna aproapelui, punem în mâna Domnului. Acolo rămâne comoara, în mâinile Lui, păzită până la ziua Judecării. Atunci, având destule adunate, vom primi în locul acestora Împărăția veșnică: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția gătită vouă de la întemeierea lumii”.

Faptele tale

Nu cere mai mult decât poți da.

Nu pretinde respect celor din jur, câștigă-l.

Oferă respect celor din jur, așa te respectă pe tine.

Nu te devaloriza pentru că atunci și alții o vor face.

Nu te supraevalua, aerele de superioritate ascund complexe mari de inferioritate.

Nu lăsa pe nimeni să spună că nu poți pentru că numai tu îți cunoști resursele.

Nu te lăsa provocat de persoanele rău intenționate, furia te face vulnerabil.

Fii bun cu oamenii, animalele și natura.

Trăiește în așa fel, încât să nu te poți rușina de faptele tale.

Fiule, dă-mi inima ta!

- Gânduri în prima săptămână a Postului Mare -

†) Mai presus de toate gândește-te la Dumnezeu, căci și Dumnezeu se gândește la tine mai presus de toate. Precum păstorul se gândește la oaia cea rătăcită mai mult decât la întreaga turmă, așa și Dumnezeu tău se gândește la tine, care te pierzi în păcat, mai mult decât la toți îngerii din cer.

†) A cugeta la Dumnezeu nu înseamnă a cerceta ființa lui Dumnezeu, ci înseamnă a cerceta și a afla ce așteaptă Dumnezeu de la om.

†) Cel ce cumpără nuci, nu caută la coajă, ci la miez. La fel cu nenumărate lucruri din lume, oamenii le caută pe cele nevăzute, nu pe cele văzute. Și Dumnezeu tău caută la tine după inimă. Prin coaja cea trupească, El privește în miezul tău, în inima ta, și caută la inima ta.

†) În inimă, Ziditorul a pus temelie vieții. În inimă viața se zămislește, purcede, crește și se îndreaptă spre mormânt și dincolo de mormânt. Oare cât prețuiește omul despre care toți spun: e deștept, dar nu are inimă? Dumnezeu nu va cere de la el deșteptăciune, ci inimă.

†) Cât prețuiește omul despre care se spune: e bogat, dar nu are inimă? Oare își va duce bogăția în cealaltă lume și o va dăruia Celui a cărui vistierie sunt pământul și cerul, și soarele și stelele și toate împărățiile știute și neștiute?

†) Ce-i ajută omului puterea și frumusețea cea trupească? Oare nu întâlnim zilnic pe cei ce în tinerețe erau puternici și frumoși, iar acum, gârboviți și trași, se sprijină ori în baston, ori de mâna cuiva? Multora, puterea și frumusețea trupească le-a slujit, din nefericire, la putrezirea inimii înainte de putrezirea oaselor.

†) Postul înseamnă slăbirea legăturii inimii cu lumea și întărirea legăturii inimii cu Dumnezeu.

†) Întărirea legăturii cu Dumnezeu aduce bucurie în inimă. De aceea se citește la începutul Postului din cărțile bisericești: „Iată, a venit veselitoarea vreme a postului!”

†) Amintește-ți numele acelor măriți duhovnicești care, cu postul, au slăbit legăturile lor cu lumea și au întărit legăturile cu Dumnezeu cel viu: Sfinții Antonie, Pavel, Eftimie, Sava cel Sfințit, Pahomie, Atanasie Atonitul, Teodosie, Macarie și cei dimpreună cu dânșii.

†) Amintește-ți și de Dumnezeu purtătoarele fecioare și femei, ale căror inimi au fost umplute de dragoste către Hristos: Sfintele Tecla, Xenia, Eupraxia, Anastasia, Matrona, Sara, Maria Egipteanca, Pelaghia, Taisia, Teodula, Vasilisa și cele dimpreună cu ele.

†) Dacă îți sunt departe după loc sau după vreme, atunci amintește-ți de acele slăvite nume din neamul nostru: Sfânta Parascheva, Sfântul Dimitrie Basarabov, Sfântul Onufrie de la Vorona, Sfântul Daniil Sihastul, Sfântul Ioan Cassian, Sfântul Ioan Hozevitul și mulți alții care cu postul au sfințit trupurile lor și cu rugăciunea au sfințit țara în care viețuim.

†) Toții sfinții pomeniți, același glas au auzit: „Fiule, dă-mi inima ta!”. Acelui glas au răspuns cu bucurie și inima lor întru totul au dat-o Dumnezeului și Ziditorului lor. *Fiul meu, dă-i inima ta!*

†) Postul este un așezământ vechi. Este, precum zice Sf. Vasile cel Mare, „de aceeași vârstă” cu omul, atât de vechi ca și omul. Când Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva, le-a spus să mănânce din roadele tuturor pomilor din rai în afară de unul. Asta înseamnă post. Însă, Adam și Eva nu au păzit acest post ușor și au fost pedepsiți cu izgonirea din rai. Amin.